AMIGOE. - (DONDERDAG 7 APRIL 1983), P. 2

De andere Lauffer

Samenstelling: B. Jos de Roo

HET VERHAAL VAN ROEL PRAAMSMA (1).

PIERRE LAUFFER KWAM in 1939 als negentienjarige jongen in dienst. Ik kon onmiddellijk goed met hem opschieten. Hij kwam samen met enkele anderen en omdat ik indertijd een van de oudste brigadiers was, werd mij opgedragen om samen met enkele hulpagenten die Nederlands militair waren en bij de Shell werkten, instructies te geven over wapens, politiekeur, exercitie en dergelijke.

Pierre viel me op, omdat hij nogal leergierig was. Hij vroeg altijd veel, terwijl die Nederlanders altijd iets hadden van: ik geloof het wel..... Maar Pierre was in dienst gekomen als militair politieman en die wilde er ook wel wat van maken.

Hij begon natuurlijk als fusilier en ik geloof dat hij na een jaar infanterist eerste klas werd, wat nu eigenlijk agent tweede klas is. We gingen ook samen op patrouille; hij als fusilier en ik als brigadier. Hij wilde altijd graag, dat je hem het werk liet doen. Er kwam wel eens een auto die verkeerd reed en dan wilde hij dat behandelen. Dat deed hij altijd vrij aardig.

Hij zou een goed politieman geworden zijn, als hij mij indertijd niet verteld had, dat hij er eigenlijk niets voor voelde. Hij was bij de militaire politie gegaan, omdat hij dan de dienstplicht ontliep en meer verdiende. Hij voelde de oorlog aankomen, hij zag dat het VKC eigenlijk opnieuw opgericht werd, daar had Pierre balen van. Hij zegt: "Dat doe ik al zo niet, bij die schutterij". Hij had dus hier en daar zijn voelhorens uitgestoken, en men had hem dus gezegd: "Weet je wat je doen moet? Jij moet proberen om bij de politie te komen als militair politieman. Dan teken je voor zes jaar en als die oorlog langer duurt, dan heb je pech gehad, maar als die oorlog korter duurt, dan heb je ook pech gehad, want dan moet je zes jaar in dienst blijven". En dat is hij ook gebleven. Hij was zuiver zes jaar in dienst en is er toen uitgegaan.

Pierre was erg gezien bij zijn collega's. Hij was een vrolijke vent. We zaten bijvoorbeeld te kaarten en dan kon hij zomaar een Papiaments of een Nederlands gedicht uit zijn mouw schudden. Dat vonden wij altijd erg leuk en aardig. Hij had ook buiten zijn collega's burgervrienden: de Rooy en, ja... hoe heetten die anderen? Ik weet het niet meer precies, maar dat waren dus zijn burgervrienden, waar hij altijd veel mee uitging. Die zeiden ook altijd: "Deze man zit zo bij je en die zit daar naar de zee te kijken en die maakt zomaar eventjes een gedicht over die zee, over het glinsteren van de golfjes. En dat was echt Pierre Lauffer, hè?

Hij was erg kunstzinnig, hij hield veel van muziek en wat hij ook had: hij sprak vloeiend Nederlands. De papieren die hij maakte - rapporten en processen-verbaal - daar hoefde maar weinig in verbeterd te worden. Daardoor kwam hij al gauw in opleiding voor infanterist eerste klas en daarna werd hij brigadier. Voor een Curacaoenaar in die tijd heel vlug!

Na zes jaar ging hij de dienst uit, maar we zijn altijd goed bevriend gebleven. Als ik hem tegenkwam, zei ik de ene keer "Pedro" en dan zei ik weer "Piet" en dan weer eens "Pierre". Dat vond hij altijd goed.

Hij heeft een hele moeilijke tijd gehad, toen hij uit dienst gegaan is. Dat weet ik wèl. Ook van zijn zoon die hierachter woont. Ik kwam Pierre wel eens tegen en dan zag hij er eigenlijk zorgelijk uit. Dan zei ik wel eens: "Pierre, waarom probeer je niet weer in dienst te komen, joh? We hebben mensen nodig. Zo gauw je vraagt, ben je erbij. Je hoeft toch niet altijd de politieman te blijven die op straat loopt? Jij, met jouw onderwijs, met jouw verstand en met jouw basis kan makkelijk vandaag of morgen hoofdagent worden". Dan zei hij: "Ja, nee, maar ik voel er niks voor, dat is niks voor mij, dat militaire gedoe en die discipline". Hij was een beetje vrijgevochten. Hij hield van zijn vrijheid. En dat was bij mij anders. Hij zegt tegen mij: "Ik kan het nou nooit begrijpen; jij bent toch ook niet zo'n gemakkelijke jongen. Hoe kan jij het onder zo'n zware discipline uithouden?" Ik: "Nou laat ik je één ding vertellen: dat ik een straflijst heb, waar ze een stuk aan hebben moeten plakken!" Want ik was nou ook niet direct zo'n gemakkelijke jongen. Maar ja, ik zat in een vreemd land en hij zat in zijn eigen land. Voor hem was het makkelijker om eruit te gaan dan voor mij.

Dat zeg ik dus: hij heeft het toen erg moeilijk gehad. Ik geloof dat hij zaken deed, dat hij ergens een beetje reiziger voor geworden was. En toen is hij enige jaren naar Engeland gegaan. Hij heeft daar zijn Engelse taal een beetje vervolmaakt en dat is hem ook goed gelukt. Ik geloof dat hij nog Engelse les gegeven heeft op het Stuyvesantcollege.

Toen hij terug was, zag ik hem op een gegeven moment. Hij vertelde wat hij in Engeland gedaan had en dat hij vandaag of morgen bij het onderwijs zou gaan. Ik zeg: "Fantastisch!" En als we elkaar later tegenkwamen, dan zei ik altijd: "Ha, schoolmeester, hoe gaat het?" En dan zei hij; "Ach, ga weg man, fanatiekeling!"

Want ik had het maar steeds over de verhalen die hij toen geschreven had. Ik wilde ze desnoods met hem samen uitgeven. Ik weet dat zo'n boekje hier op Curacao goed zou verkopen. Rijk worden zal je er niet van, maar het is altijd een extraatje dat je mee kan nemen. Dat heb ik tegen hem gezegd. Maar hij voelde daar niet zoveel voor. Hij was toen net bezig om in zijn schrijven en dichten het Papiaments te promoveren. Maar zijn Nederlands was van dien aard dat je het prettig las.

hen.

Leito Bonaire weer verlaten.

De andere Lauffer

Samenstelling: B. Jos de Roo

HET VERHAAL VAN ROEL PRAAMSMA (2)

IK NOEMDE HEM ALTIJD "De Curacaose Carmiggelt". Carmiggelt schreef zijn korte verhalen en kreeg daardoor zijn bekendheid. Daarom heb ik hem gezegd: "Pierre, geef jouw verhaaltjes uit". Ik had al zijn Nederlandse verhalen bewaard. Hij zei: "Verdorie, hoe kan jij die dingen bewaard hebben, want ik heb ze zelf niet eens". Ik zeg: "Bij de krant zal je ze kunnen krijgen". Hij: "Maar denk jij dat ze van 35 jaar geleden die kranten nog hebben?"

Ongeveer een jaar geleden kwam ik Pierre tegen. Hij liep toen een beetje moeilijk. Ik zeg: "Wat scheelt eraan?" Hij zegt: "Ik heb een beetje pijn aan mijn voeten, ik weet niet hoe het komt. Het zal de ouderdom wel zijn, ik loop al tegen de zestig". Maar ik weet het niet, hoor. Toen ik hem later tegenkwam, steunde hij altijd liever ergens tegenaan. Dan zei ik: "Wat heb je toch Pierre?" Hij zei: "Ja, ik weet het niet, die poten van me willen niet meer". Dat zei hij op zijn Hollands.

Waar Pierre en ik het altijd over hadden als we elkaar tegenkwamen, dat was: "Hoe heette die vent ook alweer die dat en die dit en die zus en die zo?" Of: "Weet je nog die keer dat Rotterdam ons theorie over strafrecht gaf? En dat-ie iets zei? Dat meester Van der Meer toen opstond en zei: "Dat heb je helemaal verkeerd gezegd, meneer Botterweg". Dat was meester Van der Meer, die wist dat beter dan Botterweg natuurlijk.

Pierre Lauffer heeft dat later allemaal in een boekje verwerkt. Dat heet 'Seis anja kaska berde'. Dat is dus: 'Zes jaar groene schil', omdat onze uniformen vroeger groen waren. Daar hadden we witte nestels op. Dat boekje gaat niet alleen over Curacao, het gaat ook over Bonaire. Hij schrijft ook, dat hij met De Taaie - zo noemde hij me altijd - op patrouille was en dat we het erover hadden, dat de verduistering een paskwil was. Want als het heldere maan

is en er zit een vliegtuig boven, dan zie je het eiland in een glimmende zee liggen.

Als we elkaar tegenkwamen, bij Zuikertuintje of Henderson, o, uren, uren stonden we dan te praten. Uren..... Dan vergaten we gewoon de tijd. Z'n vrouw vrouw liep dan maar heen en weer. Hij zei: "Ja, ik kom direct". Ze was een Portugees vrouwtje, ze sprak goed Papiaments, maar van het Nederlands verstond ze niet zoveel. Dus ze bleef er meestal niet bij staan.

Op een avond zat ik thuis en toen kwam de jonge Pierre aan de deur. Ik had vlak daarvoor met Herman Verbrugge, ook een oud-politieman die Pierre goed kent, een interview voor Radio Korsou gegeven over de jaren veertig. Daarin hebben we heel wat verteld. Toen kwam zijn zoon, die zei: "Papa heeft u gehoord, maar papa ligt in het ziekenhuis". Pierre had er een klein radiootje en die heeft zich daar zitten verkneukelen, man. Ik zeg tegen zijn zoon: "Nou, ik ga hem morgen onmiddellijk opzoeken, want dat zal hem wel een beetje opbeuren".

Ik ben ook de volgende dag naar hem toegegaan. Zegt Pierre tegen me: "Ik heb je gehoord zondag, maar, verdorie man, je bent dit vergeten en waarom noem je die vent niet bij zijn naam?" Ik: "Nou, nee, laten we dat nou niet doen". Maar d[...] was echt weer Pierre. Hij wild[...] namen noemen, zoals hij ook [...] 'Seis Anja Kaska Berde' doe[...] want, hij vond, dat dát het ech[...]ter maakte en veel beter.

Pierre was iemand die niet ve[...] dronk, maar als er collega[...] waen, die wel een borreltje o[...] hadden, dan hielp hij ze ook w[...] netjes naar huis. Op een geg[...]ven moment was hij op Bonai[...] met een paar hulpagenten va[...] de Shell. Ze waren op stap g[...]weest en er was er eentje bij, d[...] lustte nogal een lekker biertje [...] een lekker borreltje. Toen zij[...] ze daar het fort binnengekome[...] met een stelletje banken op hu[...] nek. Ze hadden de banken uit d[...] muziektent meegenomen. Z[...] hadden tegen Pierre gezeg[...] "We nemen die banken mee e[...] dan gaan we daar stro op legge[...] en dan gaan we zo slapen". D[...] probeerden ze ook, maar d[...] lukte natuurlijk niet. Pierre z[...] ook: "Deze kerels zijn zo dro[...]ken, die kunnen nog niet ee[...] behoorlijk op hun bed blijve[...] liggen, laat staan op die ba[...]ken".

Ze hadden er ook geiten g[...]slacht. Pierre wist natuurlij[...] precies wat geitevlees was, d[...] wordt hier ontzettend veel g[...]geten. Er was daar een Ho[...]landse jongen, die zou dat w[...] eens eventjes versieren. Hij zo[...] dat vlees wel eens eventjes br[...]den. Nou moet je een stuk ge[...]tenvlees natuurlijk niet brade[...] want dan is het niet te ete[...] Maar Pierre liet ze rustig hu[...] gang gaan, maar hij nam w[...] zijn stukje vlees mee en gin[...] dat stoven. Want geitevle[...] moet je stoven of in de so[...] doen. Die anderen hadden du[...] dat vlees gebraden en dat w[...] niet te eten. Pierre zat zijn eig[...] stukje vlees heerlijk op te k[...]nen. Toen zeiden ze tegen hem[...] "Maar Pierre, waarom heb [...] ons dat niet gezegd?" Hij: "J[...] hebt het me helemaal niet g[...]vraagd, man. Als ik je iets ze[...] dan neem je het toch niet aan[...] Want geitevlees is inderdaa[...] als je het braadt, dan kan je h[...] wel onder je schoenen spijkere[...] zo hard als leer.

De andere Lauffer

Samenstelling: B. Jos de Roo

HET VERHAAL VAN ROEL PRAAMSMA (3)

PIERRE ZAT OOK EEN TIJD op de politiewacht van Rio Canario. Vooral in die oorlogstijd kwam van alles in het café dat je daar op de hoek hebt. Op een goeie dag moest Pierre met – ik geloof dat het Ong A Kwie was, een kleine Surinaams-Chinese politieman, ook zo'n gifkikker – naar dat café, want ze waren daar aan het vechten. Ze staan daar met z'n tweeën buiten en bekijken de zaak zo'n beetje en toen zegt Pierre: „We zullen precies doen wat de majoor ons geleerd heeft. Hatschekedee!" Toen kwam de commandant eraan en die zegt: „Wat zijn jullie nou aan het doen?" „Ja", zegt Pierre, „de majoor heeft ons geleerd van buiten naar binnen te slaan, want als je van binnen naar buiten slaat, ben je ze kwijt. Maar als je van buiten naar binnen slaat, kan je ze nog een keer een opdonder verkopen." Dat was-ie echt: wat hem geleerd was, dat bracht hij ook in de praktijk.

Bij Kustbatterij waren kleine barakken voor de militairen die uit Oost-Indië gekomen waren. Die bezetten daar de kustbatterij. De kanonnen die daar stonden, moesten soms gecontroleerd worden. Op een gegeven moment zouden deze mensen daar tegen twaalven in de avond een oefening krijgen met doelen die op zee voorbij voeren. Pierre en nog anderen kregen de opdracht om alle mensen te gaan waarschuwen, dat ze er rekening mee moesten houden, dat er wel eens iets zou kunnen vallen door het dreunen. Vooral van die houten huisjes konden wel eens beeldjes en schilderijtjes die op een plank staan, eraf vallen.

Pierre zei: „En dat heb ik toen ook gedaan. Eén van die vrouwtjes was een oud wijfje en ze was verschrikkelijk bang. Ze vroeg of ik bij haar huisje wilde komen staan als ze gingen schieten. Nou ja, ik ben bij dat huisje gaan staan." Pierre zegt: „Ik heb nog nooit iemand gezien die zo vreselijk bang was als dat ouwe mensje. Of ik naar binnen wilde komen en dan de deuren dicht, want ze was zo bang. Nee", zegt Pierre, „je moet juist die deuren open laten staan, want door de druk van het schieten heb je kans dat deuren en ramen kapot gaan. En daar heb ik je dus voor gewaarschuwd, dat door de druk van die wind je beeldjes en dergelijke kunnen vallen. Ik had het amper gezegd, of de eerste klap komt, en wabberdewap daar ging een heel groot Mariabeeld in gruzelementen op de grond." Hij zegt tegen dat ouwe mensje: „Ik heb je nog gezegd: je moet dat beeldje eraf halen." Het tweede schot kwam. Hij zegt: „Toen gingen die schilderijtjes scheef hangen. O, man, o, man, het was niet te harden. Dat gezicht van dat vrouwtje was niet om aan te zien. Toen ben ik naast haar gaan zitten, ik heb mijn arm om haar heen geslagen, en wat gebeurt er? Het is afgelopen en ik zat nog steeds zo en er komen twee collega's door het raam kijken en die zeggen: „Maar Pierre, wat ben je nou aan het doen?" Die dachten dat ik daar met dat ouwe wijfje zat te vrijen op de bank."

Toen de Engelsen weggetrokken waren, kwamen de Amerikanen. Zij brachten ontzettend veel mee. Ook bij wijze van spreken hun rijdende ziekenkamers. Prophylactic cars noemden ze dat. Op Marie Pompoen hielden Pierre en ik nogal eens controle. Daar struikelde je gewoon over de paartjes die in de kunuku lagen. En Pierre maar schijnen met zijn lantaarn. Hij zegt: „Kijk daar eens even, hahaha." In die prophylactic cars zaten van die halve doktoren, ziekenverplegers, en dan moesten al die Amerikanen die met die vrouwen op stap gingen, daar langs. Die moesten nagekeken worden en dan kregen ze een injectie of iets dergelijks, dat weet ik allemaal niet precies. We hebben daar wel pret gehad om de opmerkingen die je hoorde van Amerikanen en van Pierre zelf.

Er zijn ook nog dingen waar ikzelf niet bij was, die ik van hem hoorde. Bijvoorbeeld over die twee kerels die op Bonaire in een bootje wilden ontsnappen. Dat waren twee geïnterneerde Duitsers, die zouden wel even met dat bootje naar Venezuela varen, want ze wilden wel verdwijnen. Toen werd er gezegd: „Als de bewaking goed geweest was, dan zou het niet hebben kunnen gebeuren."

Toen zei Pierre met enkele anderen: „De verlichting is slecht en de afzetting ook. Als de schildwacht z'n rondje loopt, kruipen die kerels onder de draad door, lopen naar beneden naar het strand en stappen achter die huisjes daar in een bootje." Pierre zegt: „Het kan niet anders of het gebeurt op een gegeven moment." Nou, die sergeant-majoor gelooft dat niet, maar hij staat nog een tijdje te praten met de schildwacht. En een kwartiertje later zat Pierre met nog een ander in een bootje. Met andere woorden: Nou heb ik het toch bewezen? Toen werd het inderdaad allemaal verbeterd, de sluipgangen, het licht, het prikkeldraad. Ik bedoel: Pierre durfde het wel te zeggen.

Vroeger durde de Curaçaoënaar niet zoveel tegen de Hollander te zeggen, want de Hollanders waren de meerderen hier. Maar Pierre durfde dat wel door zijn ontwikkeling en door zijn onderwijs. Hij zei ook: „Als ze me niet langer moeten, dan schei ik ermee uit."

De andere Lauffer

Samenstelling: B. Jos de Roo

HET VERHAAL VAN ROEL PRAAMSMA (4)

ER WAS EEN VENT, die ha . zich opgehangen in een van die huisjes in Punda. Pierre moest er met Salas, een ouwe VKC-er, gaan kijken. Salas poepte al in zijn broek als er maar een beetje geweld gebruikt werd, of als er een beetje bloed was. Pierre zegt: Ik ging dus met Salas ernaar toe. We komen daar en er hangt een lijk te bengelen, de tong uit de mond en zijn ogen uitpuilend, het touw om zijn bek. Hij hangt aan het plafond te draaien. Salas schiet langs me heen en zegt. „Nada pa mi, nada pa mi.' En hij liet me alleen staan. Toen kwam er een buurman bij en toen hebben we samen die vent naar beneden gehaald. De dokter kwam kijken en die zij. „Nou, die vent is dus dood, niet? Hebt u hem alleen eraf gehaald?" „Nee.., zegt Pierre, „mijn collega is weggelopen. Die was geschrokken van die bibberende vent." Want een vent die zich ophangt, die blijft draaien aan het touw, hè. Door de wind komt dat vermoedelijk. Dat weet ik niet. En Pierre kan al deze dingen zo kostelijk vertellen.

Op een keer was een collega van ons alleen op patrouille. Dat is niet zo goed, op zaterdagavond alleen in de Punda lopen, dat is link werk, hoor.

Die collega zou een man aanhouden, maar die man gooit hem een literfles bier op zijn gezicht. Die flessen kon je hier toen nog kopen. Enfin, de neus van die politieman gebroken. Hij wordt naar de wacht gebracht en wij schrokken ons rot. We vroegen aan die burgers wat of er gebeurd was. Ja, die en die had met een fles gegooid. Met drie man – Verdonk, ik en Pierre Lauffer gingen we de Punda in, om te kijken of we die vent konden vinden. In de Punda waren overal van die dansfeestjes,

maar die vent konden we niet vinden. Pierre zegt: „Weet je wat? We gaan naar boven. We gaan naar Toya, heel die zaak daar uit elkaar rammelen." Dat kon hij heel erg goed. Hij wist precies wie hij raken moest en waar hij raken moest. Hij kende al die mensen, want daar schreef hij verhaaltjes over. Wij bij Toya naar boven. Pierre zegt: „Nou blijf ik hier bij de deur staan en als er dan eentje langs komt, dan trap ik hem wel die trap af." Want het was allemaal boevenwerk en allemaal publieke vrouwen, wat er bij die danspartijtjes boven zat. Ze zagen Pierre en mij bij de deur staan, maar zover kwamen ze niet. Ze lieten zich over de rand van het balkon, zo in de Keukenstraat zakken. „Zie je", zegt Pierre, „zo moet je dat doen, man. Je hoeft ze niet eens te raken, ze vliegen al voor je weg"

Toen zijn we de Punda weer ingegaan. We vroegen verschillende mensen en het bleek dat die vent zich vermoedelijk verschanst had bij een vrouw, ergens bij het vroegere café „Onze vlag!" Daar zijn we toen met zijn drieën èn rechercheur op afgegaan en inderdaad, daar was die vent en daar hebben we hem ook gearresteerd.

PIERRE WAS OOK EEN MAN die niet direct een geweldenaar was, maar ze moesten hem niet dwars zitten dan kon hij geweldig lelijk doen. Hij hield natuurlijk van zijn Curaçao, maar de Curaçaoënaars die verkeerd wilden, die konden dan ook wel verkeerd bij hem. Hij hield een keer een buschauffeur aan en die had een grote mond tegen hem: „Jullie houden altijd mij aan.' „Ja", zegt Pierre, „dat is best mogelijk, maar ik weet niet of je vandaag al aangehouden bent. Ik moet je rijbewijs controleren." Die vent gooit zijn rijbewijs naar buiten. Toen zegt Pierre: „kom maar uit die wagen en je pakt het op; je hoort het in mijn handen te geven, dat weet je toch?" „En als ik dat nou niet wil?" zegt die vent. „Nou, dan ga je naar de wacht toe", zegt Pierre. En die man kwam inderdaad naar de wacht, bijna op zijn knieën. Dat zeg ik: Pierre kon erg lelijk doen, ze moesten geen flauwekul met hem uithalen.

* * *

HIJ WAS OOK ONTZETTEND behulpzaam. De collega's konden allemaal goed met hem opschieten. Als je tegen hem zei: „Pierre, ik heb vanavond dit of dat", dan was hij altijd genegen om voor je op dienst te gaan. Ik weet nog: op Rio Canario was tegen het eind van de oorlog een Nijmegenaar. En toen hadden ze de brug van Nijmegen onbeschadigd in handen gekregen. Die Nijmegenaar had feest gevierd, maar die moest eigenlijk op nachtdienst. Maar hij kon bijna nier lopen, had een paar borreltjes te veel op. Pierre was dan dik genegen om de dienst over te nemen, dat was heel gewoon. Hij was een goeie collega en daar konden de Nederlanders wel eens een voorbeeld aan nemen, dat moet ik eerlijk zeggen.

De andere Lauffer

Samenstelling: B. Jos de Roo

HET VERHAAL VAN ROEL PRAAMSMA (5)

PIERRE HEEFT IN 1945 de dienst verlaten en ik heb hem wel eens gevraagd: „Heb je er nou eigenlijk geen spijt van, dat je weg bent gegaan?" Hij zegt: „Nee, ik geloof niet dat ik ooit een goed politieman zou worden." Ik zeg: „Maar er zijn er wel meer die geen goed politieman zijn, maar die blijven er toch in. Het gaat er alleen maar om, dat je later verzekerd bent van een vast inkomen voor je pensioen." Maar hij voelde er niet zoveel voor.

We zijn altijd vrienden gebleven, want we begrepen mekaar. Veel Nederlanders hebben hem altijd gewaardeerd, als Antilliaan. Dat kwam door zijn gemoedelijkheid. Door het gemakkelijke waarmee hij met mensen omging. Dat stond ook de Nederlanders wel aan. Maar hij kon toch niet vergeten dat hij politieman geweest was. Altijd had hij het erover, als we elkaar tegenkwamen. Hij zegt. „Het is toch een tijd geweest in mijn leven, dat ik veel geleerd heb. Dat ik vooral als politieman het Curaçaose volk van een andere kant heb moeten bekijken, heb kúnnen bekijken. Niet alleen de onderwereld, want daar kom je als politieman vanzelf mee in aanraking, maar ook het weemoedige dat in het vak zit." Zoals ik dus vertelde van dat ouwe vrouwtje dat zo vreselijk bang was met dat schieten.

Hij maakte ook in het gewone burgerleven wel van die gekke dingen mee. Hij zat op een gegeven moment bij de supermarkt in zijn auto te wachten. Hij zegt:

„Op een gegeven moment voelde ik toch dat er iemand naar me keek. Ik keek opzij en een ouwe vlam van me zat in een ander wagentje. Die zat me aan te staren. Ik zeg: „Hè, hoe gaat het met jou?" „Nou, het gaat goed.., zegt ze. Ze was met een Hollander getrouwd, maar ze dacht toch vaak aan me terug. Ik wilde op dat moment niet zeggen';Go, waar blijft de tijd, want dan zit je ook weer verkeerd natuurlijk. Maar we zitten zo'n beetje te praten met elkaar en op een gegeven moment zegt ze: „Ik ben met een Hollander getrouwd. Het is wel een goeie man, hoor, maar hij stinkt altijd zo naar jenever." Toen zegt Pierre: „Ja, misschien lust hij dat graag, niet?" En inderdaad! Even later zegt ze: „Daar komt hij aan." En daar kwam een roodharige Hollander met zakken boodschappen uit die supermarkt en Pierre hoort hem tegen die griet zeggen: „Ik heb maar twee flessen grote jenever genomen, want die kleine rotflesjes, daar heb je toch niet veel aan." Het was een echte Amsterdammer, een pletter, weet je wel."

Andere dingen maakte Pierre mee, toen hij nog bij de politie was. Een dode zou uit Cuba overkomen. Dan was het de gewoonte, dat het lijk in een gewone houten kist vervoerd werd en dat lijk lag dan in een soort rum om het goed te houden. Pierre staat te kijken en hoort één van die kerels daar zeggen: „Weet je wat er in die kist zit? Rum! Moet je kijken, die kist lekt." Pierre zegt: „En ik zie die kerels ernaar toe lopen en allebei een blikje eronder en dat was lurken, jongens! Tot ze lekker dronken waren en aan de walkant in slaap vielen." Pierre zegt tegen de stuwadoor: „moet je kijken, die kist lekt." Nou, dat was niet zo erg, want het lijk... Pierre zegt. „Ik heb gelachen man, gelachen... Maar ik kon niet wachten tot die kerels wakker werden. Later heb ik een van hen nog eens gezien en toen heb ik het hem verteld. Die vent zegt: „Ik ben er anders zelf niet van dood gegaan, dus wat kan het mij schelen?" Dat soort dingen maakte hij allemaal mee en daar schreef hij over.

Vorig jaar werd Pierre ziek en toen ben ik bij hem geweest. Een dag of wat acher elkaar ben ik naar hem gaan kijken. Hij werd steeds minder. Op een keer was ik vroeg, maar ze lieten me toch binnen. Pierre lag te huilen. Ik zeg: „Wat scheelt eraan, Piet?" Hij zei: „Lange, ik zal het niet lang meer maken." Dan merk je pas wat het betekent, als je iemand zo lang hebt gekend. Dan zie je zo iemand liggen en die zegt dan zelf tegen je; „Ik zal het niet lang meer maken... Dan valt het toch even niet mee, weet je. Toen heb ik toch wel als een kleine jongen tranen in mijn ogen gehad. Want hij lag daar zo zielig. En hij was nooit zielig. Als je hem daar dan zo ziet liggen, o, verschrikkelijk, man. Echt waar. Ik heb er later nog aan teruggedacht. Ik dacht: „Hoe kan het toch eigenlijk bestaan: iemand die vroeger zo gezond was en zo vrolijk was, dat-ie dan toch binnen een paar dagen overleden is?" Dat heb ik erg gevonden.